

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

12.jūlijā

Šajā nedēļā mani dažādu iemeslu dēļ, vairāk pa kādām citām idejām, rakstiem, domām, uzrunāja vārdi no 1. vēstules Tesaloniķiešiem: “Par visu pateicieties Dievam – tieši to Dievs grib no jums Kristū Jēzū. Neapslāpējiet Garu!” (1.Tes. 18,19). Jā, vasarai un siltumam par tik daudz ko esam pateicīgi. Protams, daudzi teiks, ka šajā gadā karstuma un tveices ir par daudz... Jā, patiešām, vasaras karstums rāda un, iespējams – rada, tādu kā neprāta sajūtu, reibumu. Tas virmo dabas pilnbriedā kas, šķiet, ir pārņēmis it visu ap mums. Karstums, neapšaubāmi, arī nogurdina, līdzīgi, kā ar laiku nogurdina katra neprātība vai katra pārmērība. Un tomēr reiz mums ir nepieciešamas arī kādas neprātības, kādreiz, varbūt arī atšķirības no tā, kas ir “normāls”. Vai dzīve nebūtu bez attīstības, ja arvien apkārt valdītu tikai maiga un droša atmosfēras un viss būtu tikai “normāli”? Arī konflikti un izaicinājumi, taču, ir doti, lai mēs mainītos, transformētos, izaugtu. Varbūt atceramies budisma stāstu, kā Buda savu transformācijas ceļu sāka tikai tad, kad bija redzējis to, kas nāve, ciešanas, nabadzība. Šīs pieredzes lika viņam mainīties, un līdz ar to, palīdzēja mainīt cilvēku likteņus turpmākos gadu tūkstošus.

Tā varbūt esam uzdevuši sev jautājumu – bet, kas mūs motivē, vai ir kas tās, kas liek patiesi pieredzēt dzīvi? Tās taču nav tikai vieglas un patīkamas pieredzes. Tie ir izaicinājumi, kas atstāj visdziļāko iespaidu uz mūsu kā pilnvērtīgu cilvēku veidošanos.

Šobrīd tikai retais no mums spēj uzticēties nezināmajam, kas nereti nozīmē arī sadzirdēt savas sirds balsi un sekot tai. Mums patīk garantijas, nodrošinājumi. Tieši tādēļ viena no rietumu pasaules lielākajām industrijām jau ilgi saistās ar dažādiem apdrošināšanas biznesiem. Bet, kā izrādās, vēsture rāda, ka var pievilt arī apdrošināšanas...

Bailes no nākotnes un vēlēšanās būt drošiem izpaužas kā pakļāvība vadoņiem, autoritātēm, kas nereti patiesībā līdzinās sektantismam.

Bet, varbūt, arī tagad mēs varam uzvarēt kādas bailes un to vēlmi mūs vadīt un virzīt. Uzvarēt tās savā gribā, jūtās, domāšanā... Tieši bailes ir lielākais šķērslis cilvēka attīstībā.

Savukārt, patiess darbs ar sevi pieprasa pārveidi, kas gandrīz vienmēr saistās ar baiļu pārvarēšanu, kad nereti ir nepieciešams spert soli nezināmajā. Tās ir situācijas, kurās tu iepazīsti, un, pilnīgi iespējams, iemīli pasauli – fizisko un garīgo, cilvēkus sev apkārt un, arī pats sevi.

Tas ir process, kurā tu mācies domāt pats, tu atbrīvojies no stereotipiem, kļūsti Pats. Tu mācies pieņemt lēmumus, mācies izšķirt, mācies būt pārliecināts par sevi. Un tas ir brīdis, kurā, varbūt tikai tad – beidzot tu saproti, kas tas ir: ticība.

Mums vairs nav nepieciešams sekot pūlim un barot tā vēlmes. Arī tu vari sevi izraut no pūļa baiļu psihozes, kas nereti tiek aizmālēta ar priecīgi ritmiskām dziesmām. Tā tu vari sākt patiesi novērtēt un cienīt to, kas ir paša Radītāja dots, to, kas, kā izrādās, ir mūžīgi jauns un svaigs. Kā, izrādās, pati pasaule ir nebeidzams Radītāja darbs, jā, varbūt – radošs eksperiments.

Un tā, tev un man ir izvēle – atdzīvināt kādu mūžsenu un mūžam jaunu, no Radītāja nākošu sirds Gudrību, lai tā ir spēks, kas tagad veido pasauli.

Protams, tas noteikti nozīmē vispirms tiekties saprast, no kurienes esam nākuši – savu pagātņi. Vai tu spēj savai pagātnei ieskatīties acīs? Ne jau, lai par kaut ko justos vainīgs, bet, lai atbrīvotu pats sevi, veidotu jaunu pamatu - ticību, cerību, mīlestību, ar ko iet pretī nākotnei. Tas arī nozīmē pieredzēt pateicību par visu, kas ar tevi ir noticis. Visam ir bijusi un ir jēga un nozīme. Tikai tad, kad tu pieredzi pateicību par visu savu pagātņi, tu esi to sapratis un mācījies no tās. Un tikai tad arī tu spēj atvērti un droši nostāties nākotnes priekšā. Lai pieredzam pamudinājumus uz to šajā, tik dažādi karstajā laikā!